

Hvorfor er jeg blevet frivillig sportsleder?

Dét spørgsmål blev jeg stillet i anledningen af Gelsted Idrætsforenings 50 års jubilæum. Derudover kom også spørgsmålet om hvad drivkræften er.

For det første må jeg sige at være arveligt belastet. Min oldefar var, i sin tid, med til at starte den første egentlige fodboldklub på Nordfyn, min morfar var lederuddannet fra Ollerup gymnastikhøjskole, min mormor var lederuddannet fra Snoghøj Gymnastikhøjskole og min mor har også en lederuddannelse fra Ollerup Gymnastikhøjskole. Alle har de ledet gymnastik i mange år.

Da jeg var 5-6 år, var jeg ofte med min mor, når hun ledede gymnastik om aftenen. Det har derfor altid været en naturlig del af min fritid, at være fysisk aktiv. Når man ser ens forældre lede hold, får man jo den

opdragelse til også selv at blive leder en dag. Jeg var selv 16 år, da jeg første gang blev leder. Det var et "microputhold" i fodbold her i Gelsted, og grunden til at jeg blev spurgt, var vel, at man mente, jeg kunne klare det. Selv havde jeg vel også lyst til det, og det er nok noget, man ubevidst finder naturligt, når ens familie også har gjort det.

Fra jeg var 16, til jeg var 22 år, ledede jeg både håndbold og fodbold. Spillede også selv, så al min fritid gik med sport. I 1983 tog jeg selv på højskole og fik en lederuddannelse i gymnastik. På det tidspunkt havde jeg flere kurser i håndbold og fodbold, så jeg valgte gymnastik for ikke at lære det samme, men prøve noget nyt.

Efter højskolen flyttede jeg til Skovby sammen med min nuværende kone, som jeg mødte på højskolen. Her begyndte jeg at lede Gymnastik. Først børnehold og senere også voksehold. I 1988 flyttede vi til Fyn og jeg begyndte at lede gymnastik i Gelsted i 1989 – hvilket jeg har gjort lige siden. I 2005 begyndte jeg samtidig at træne "poder" i fodbold. Dette skyldes dels at min søn skulle begynde til fodbold, og dels fordi der ikke var så mange ledere.

Men hvorfor bliver jeg så ved med at lede? Dels traditionen, (man skal yde noget frivilligt arbejde) dels manglen på ledere; men dertil er der også den meget gode respons fra børnene, man er rollemodel for dem - især for sine egne børn. De får også selvtillid, når de ser deres forældre lede gymnastik, og så kan jeg jo godt lide det. Endelig er der det fysiske velvære, og den udvikling man får ved motionen. Man kommer i form og holdes i gang.

Hilsen Peter Brink

